

Een belangrijk onderdeel van opgroeien in onze maatschappij is het vormen van sociale relaties met mensen om ons heen. Om zulke sociale relaties op te kunnen bouwen is het van groot belang dat kinderen al vanaf jonge leeftijd sociale competentie ontwikkelen. Met sociale competentie bedoelen we de vaardigheid om in sociale situaties in andermans en eigen behoeftes te voorzien. Het doel van het proefschrift van Mara van der Meulen was om individuele verschillen in sociale competentie beter te begrijpen.

Sociale competentie werd onderzocht door reacties op het zien van andermans sociale buitensluiting (andermans behoefte) en het ervaren van sociale buitensluiting (eigen behoefte) in kaart te brengen. Uit de resultaten bleek dat zowel volwassenen als kinderen anderen helpen die in een computerspel buitengesloten worden. Hierbij werd een specifieke set breingebieden actief die betrokken zijn bij nadenken over anderen en jezelf. Als kinderen zelf sociale buitensluiting ervoeren werden een aantal hersengebieden actief die een rol spelen in emotieverwerking. Hieruit blijkt dat de functionele architectuur van het brein die belangrijk is voor sociale competentie ook al aanwezig is in de kindertijd. Ook is er gevonden dat pro sociaal gedrag (gedrag gericht op het welzijn van anderen) en brein structuur deels beïnvloed wordt door genetische factoren, maar dat sociale competentie vooral gedreven wordt door persoonlijke ervaringen van een individu in de (sociale) omgeving. Gezamenlijk laten deze bevindingen zien dat de kindertijd een belangrijke periode in de ontwikkeling van sociale competentie is, met mogelijkheden om sociale competentie te bevorderen door training of interventie.